

ARI PAULOW

VIIDAKKO JUOKSU

Viidakkojuoksu

Ari Paulow

Viidakkojuoksu

SAGA Egmont

Viidakkojuoksu

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2004, 2021 Ari Paulow and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728238363

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Kiitos: Ella, Raisa ja Anu.

Jotkut kirjan tapahtumista perustuvat tositapahtumiin, suurin osa ei. Kaikki kirjan henkilöt ovat mielikuvituksen tuotetta.

I osa

kioski

New York City, syyskuu

Kirje palautettu 26.7. (osoite tuntematon) U.S. Mail

Tervehdys Ninnu!

Pyydän heti alkuun anteeksi, että en ole kirjoitellut tai soitellut aikaisemmin. Päätin nyt pistää muutaman rivin, kun tuli kymmenen vuotta täyteen täällä Amerikan maalla. On minulla monta kertaa ollut tarkoitus käydä siellä Suomessakin, mutta aina se on jostain syystä jäänyt.

Minä asun East Villagessa Manhattanin kaakkoiskulmalla. Tullessani tänne alue oli aika rähjäinen ja pahamaineinen, mutta viime aikoina nämä korttelit ovat siistiytyneet melkoisesti. Tuosta viereisestä Greenwich Villagesta onkin muuttanut tänne kaikenkarvaisia taiteilijoita, ja vuokraemäntäni rouva Luebeck väittää, että jo 50-luvulla maailman ensimmäiset beatnikit Jack

Kerouac ja Allen Ginsberg istuivat hänen kahvilassaan aamusta iltaan.

Olen viihtynyt täällä alusta asti. Elämä on melko monenkirjavaa, mikä sopii meikäläiselle. Kortteeraan Itäisen 8. Kadun pätkällä, jota sanotaan St. Mark's Placeksi. Katu notkuu punkkareita ja muita friikkejä, ja talojen kellareissa on musaklubeja, putiikkeja ja kaiken maailman kädestäennustajia.

Muistanet, että minulla oli lompakossa vain Suomen passi, sinun valokuvasi ja vaivaiset kymmenentuhatta markkaa lähtiessäni Oulusta. Rahahuoleni ratkesivat kuitenkin aika pian, kun kantakuppilani McSorley'sin ravintolapäällikkö Arnold Flinck palkkasi minut baarimikoksi publiinsa. Tienasin sen verran mukavasti, että pystyin kirjoittautumaan New York Universityn lakikouluun ja maksamaan vuokrani.

Arnie potki minua eteenpäin myöhemminkin. Kiillotettuani pari vuotta baaritiskiä hän antoi vinkin, että muuan Jeb Hanson oli myymässä yksityisetsivän toimistoaan Lafayette Streetiltä. Minä loikin sinne siltä seisomalta ja tein kaupat. Parasta diilissä oli, että äijä hokutteli sihteerinsä Mary O'Neillin jäämään minulle töihin.

Minulla oli tuolloin jo alempi arvosana juridiikassa, joten yksityisetsivän lupakirjan saaminen ei aiheuttanut ongelmia. Paljon suurempia vaikeuksia tuotti voittaa sihteerini luottamus. Mary oli räväkkä tyttö jo siihen aikaan, ja hänen ylpeytensä kanssa kilpaili ainoastaan hänen pätevyytensä.

Puolessa vuodessa saimme kuitenkin pahimmat särvät hiottua, ja yhteistyö alkoi sujua. Mary tunsiasiakaskunnan, joten hän tiesi, mitä juttuja kannatti ottaa ja mihin sekaantuminen saattaisi tietää uintimatkaa East Riveriin betonibuutsit jalassa. (Se oli vitsi. Ei täällä sentään eletä niin kuin Sopranosissa!)

Bisnes lähti sujumaan hyvin, pääasiassa sihteerini ansiosta, ja puolen vuoden päästä Mary roudasi kampeensa luokseni – muutti sisään, niin kuin täälläpäin sanotaan. Eli tapahtui se tavallinen tarina. Tämä sopi minulle oikein hyvin, sillä huomasimme pian olevamme Maryn kanssa sielun sisarukset.

Maryn isä on arvostettu juristi Connecticutin puolella, ja hän auttaa meitä taloudenpidossa silloin tällöin. Muuten välini avovaimoni vanhempiin ovat jääneet aika etäisiksi. Kai minun pitäisi suorittaa opintoni loppuun ja hankkia toimisto Park Avenuelta.

Entä kuinka sinulla menee? Oletko edelleen isäsi firmassa töissä? Joko sinulla on mies ja lapsia? Vieläkö sinua sanotaan Ninnuksi?

Kirjoita sinäkin tänne päin, tai soita. Ja jos joskus haluat tulla katsomaan Isoa Omenaa, niin ota yhteyttä. Mary ja minä majoitamme sinut mielellämme ja voimme esitellä kaupunkia.

Terveisin Jesse Hackman,

132 E 8th Street, New York, New York

Ps. Toivon, että aika on parantanut haavat sinultakin. Minua eivät menneisyyden haamut enää pahemmin kiusaa, mistä olen kiitollinen.

Sama

1

Perjantai 13.15 – 14.30

– Jesse, nukutko sinä?

Mary nauroi. Hänen silmänsä vetäytyivät ohuiksi viiruiksi saaden hänet näyttämään kissamaisen suloiselta. Kahvilan ikkunan läpi tunkevat auringonsäteet leikkivät hänen ruosteenruskeilla kiharoillaan, jotka hän oli sitonut paksuksi, vallattomana heilahtelevaksi poninhännäksi.

Maryllä oli vain muutama pieni pisama nenänsä juuressa, mutta muuten hän oli vihreine silmineen amerikanirlantilaisen kaunottaren perikuva; raikas kuin maalaistyttö Munsterista – mistä hänen sukunsa oli aikoinaan Atlantin taakse lähtenyt – ja jollakin määrittelemättömällä tavalla sensuelli.

Havahduin vähitellen todellisuuteen. Räpyttelin silmiäni unisesti ja hörppäsin haaleaa frappuccinoa pahvimukistani. Oikea käteni haparoi vaistomaisesti sikarin pöydällä olevasta laatikosta.

– Nooh-ooh, en aivan, minä vain mietin syntyjä syviä, sanoin venytellen. Haukottelin makeasti niin kuin unestaan yllätetty tekee. – Mitä sun tiuku näyttää tähän aikaan?

Mary katsoi kaulassaan kultaketjussa roikkuvaa kelloa, jonka hän oli saanut minulta syntymäpäivälahjaksi pari kuukautta sitten.

– Vartin yli yksi. Meidän pitää lähteä toimistolle nyt heti. Mrs. Blankenship tulee palaveriin puoli kahdelta, ja sinähän tiedät millainen hän on?

Tottuneella liikkeellä Mary nappasi sikarin hyppysistäni ja laittoi se takaisin laatikkoon. Astor Placen Starbucks oli savuton ravintola, kuten kaikki sisarensa kautta liittovaltion.

– Joo tiedän, minä myönsin. – Kurttuinen vanha ämmä, joka luulee jokaista firmansa työntekijää varkaaksi. Sitä paitsi minä ajattelin piipahtaa McSorley'sissa yhdellä huurteisella. Sinä osaat hoidella sen muorin itsekin.

Maryllä oli yllään avokaulainen paitapusero, musta jakku ja samanvärisen, polvipituinen hame, ja minä olin varma, että hän osaisi hoidella kenet tahansa paremmin kuin minä. Hänen ulkomuotonsa – Maryn vartalo oli yhtä kaunis kuin hänen kasvonsa – terävä älynsä ja empaattisuutensa olivat erityisesti vanhempien, varakkaiden miesasiakkaiden mieleen; semminkin kun hän hallitsi sujuvasti kotoaan perimänsä Uuden Englannin yläluokkaisen aksentin.

– Saattaa olla parempikin, ettet ole siellä laukomassa puujalkavitsejäsi, Mary virnisti. Hänen poskilleen ilmestyi kaksi suloista hymykuoppaa. – Rouva Blankenship on vanhaa, kunnianarvoista sukua, jonka mielestä kohteliaisuus, täsmällisyys ja vanhempien ihmisten kunnioittaminen ovat tärkeimpiä arvoja. Sitä paitsi hän...

– ...pitää kaikkia muita ihmisiä itseään huonompana, tiedetään. Sille hienohelmalle ei yksinkertaisesti voi olla vittuilematta.

– Se on kyllä huomattu, Mary tuhahti ja heilautti tukkaansa. – Minä menen nyt joka tapauksessa konttorille. Se kurttuinen vanha ämmä maksaa niin hyvin, että häntä kannattaa kohdella kunnolla.

Nyt minäkin hymyilin.

– Siitä tulikin mieleeni, että pyydä sitä kirjoittamaan sekki tähänastisesta työstä. Minä laitoin jo kuittiin nimeni valmiiksi. Se löytyy työpöydältäni.

– Asia harvinaisen selvä.

Mary nousi ylös, koppasi käsilaukkunsa pöydältä ja kiirehti ovelle. Hän ei yleensäkään tuhlanut aikaa turhiin selittelyihin.

– Odota, minä tulen samaa matkaa, huusin hänen peräänsä.

Heitin pari rypistynyttä viiden taalan seteliä pöydälle, kompuroin pystyyn ja ravasin Maryn jäljessä Astor Placen aurinkoon.

Ilmastoidun kuppilan jälkeen kadun kuumuus iski kimppuuni läkähdyttävänä kuin lauma vaahtoavia afrikkalaisia villikoiria. Hikipisarat puristuivat hiusrajaani. Teki mieli riisua puvuntakki käsivarrelle, mutta vyökotelossa roikkuva Sig-Sauer on sen verran kolkko näky, että jätin takin harteilleni.

– Älä sitten jää kittaamaan olutta koko loppupäiväksi, Mary sanoi ulkona. Hän tarttui minua vyötäröltä ja suuteli pikaisesti. – Me lähdemme illalla elokuviin, jos muistat.

Puristin hänet tiukemmin itseäni vasten.

– En jää ja muistan. Mutta miten olisi, ehtisimmekö käydä kotona ihan vaan pikaisella...

Mary kiemurteli otteestani, mutta olin huomaavinani, että ajatus houkutti häntäkin.

– Paina kalloosi, että et jää vetelehtimään, Mary toisti. Hän teki kaikkensa kuulostaakseen ankaralta, mutta sulii kohta hymyyn, iski jopa silmääkin. – Laitetaan sitten vaikka toimisto kiinni vähän aikaisemmin, jos herra on vielä yhtä kiihkeä niiden iltapäiväoluidensa jälkeen.

Kohottelin olkiani suuresti liioitellen. – Tulen tunnin sisällä.

Heilautin kättäni Marylle, joka lähti poninhäntä heiluen kävelemään alas ruuhkaista Lafayette Streetiä. Seurasin hetken hänen lantionsa keinuntaa ja ihmettelin, miten kukaan pystyi kävelemään neljän tuuman koroilla noin rivakasti ja samalla seksikkäästi. Eniten ihmettelin kuitenkin, mitä tuollainen tyttö näki minussa.

En nimittäin ollut missään nimessä kaunis tai komea mies. En edes rumankomea – mitä se sitten tarkoittaakaan.

Nenäni oli aivan liian suuri kasvoihini, ja – muistona hurjasta nuoruudesta – ihoni oli täynnä pieniä, valkoisia arpia. Päälakeani peitti tummanruskea harjastukka, jonka kurissa pitäminen oli osoittautunut niin vaikeaksi, että olin antanut leikata sen aivan lyhyeksi. Olin toki kohtuullisen lihaksikas, mutta keskimittainen vartaloni olin pikemminkin tanakka kuin atleettinen. Kaiken kaikkiaan näytin enemmän nuorelta Harvey Keiteliltä kuin elokuvien sankarietsivältä.

Jostain kumman syystä Mary oli kuitenkin päästänyt minut elämänsä. Minun oli mahdoton kuvitella, mistä kaltaiseni yhteiskunnan alimmilla tikapuilla viihtyvä yksityisetsivä voisi löytää yhtä upean avovaimon ja yhtä pätevän sihteerin. Puistelin päätäni hyvin tietoisena siitä, että olin erityisen onnekas mies, ja käännysin kohti McSorley'siä.

Alakaupungin suunnalta jyrisevä punainen City Toursin turistibussi pysähtyi jarrut sihahtaen suojatien eteen, joten jouduin jäämään hetkeksi jalkakäytävän reunaan. Kaksikerroksinen linja-auton yläkansi oli täynnä ihmisiä, jotka nauttivat helteisen suurkaupungin näkymistä ja ajoviiman antamasta petollisesta viileyden tunteesta. Olisin voinut lyödä vetoa, että moni heistä polttaisi kierroksen aikana paljaat olkapäänsä.

Sytytin odotellessani sikarin. Vedellessäni päivän ensimmäisiä, nautinnollisia haikuja silmäni harhailivat tutussa maisemassa.

Astor Placen betoniporsaila istuskeli viereisen Cooper Union Collegen ja New York Universityn opiskelijoita, jotka olivat jääneet ruokatunnin jälkeen paistattelemaan päivää. Monikohan heistä tiesi, kuinka historiallisella aukiolla he lojuivat maailmaa parantamassa? Minä tiesin, koska Mary oli laittanut minut pönttäämään New Yorkin historian heti tutustuttuamme.

Korttelin tunnetuin tapahtuma oli sattunut aukion laidalla olevassa teatterissa vuonna 1849, kun englantilainen Shakespeare-näyttelijä William McReady oli erehtynyt haukkumaan amerikkalaisen kollegansa Edwin Forrestin. Forrestin ihailijat suivaantuivat vinoilusta ja panivat hulinaksi, seurauksena 34 vainajaa ja paljon enemmän mustelmia.

Jenkit olivat jo silloin samanlaisia kuin nykyään: itse he arvostelevat kotimaataan sen kuin ehtivät, mutta eivät siedä yhtään irtavilua ulkomaalaisten suusta. ”We don’t like smart asses here”, oli kantapaikkani ravintolapäällikkö Arnie Flinck murahtanut minulle ensimmäisenä iltana McSorley’sissä, pian kymmenen vuotta sitten – New Yorkissa ei pidetty viisastelijoista.

Virnistin muistolle pujotellessani autovilinässä kadun yli. En välittänyt torventörähdyksistä, enkä muutamista kansainvälisistä käsimerkeistä; minua ajoi eteenpäin suurempi voima. Ihminenhan tulee tietääkseni toimeen jopa kaksi viikkoa ilman ruokaa, mutta vain pari päivää ilman juotavaa. Minun kohdallani kyse oli yleensä tunteista.

Aukion keskikorokkeella olevan kolmetoista jalkaa korkean Alamo-nimisen teräskuution ympärillä pyöri turisteja kartat käsissään. Bernard Rosenthalin taideteos oli kiinni maassa vain yhdestä nurkasta, ja sitä saattoi pyöritellä käsivoimin. Se tuotti matkailijoille suurta huvia, mutta nestehukka läähätti niskaani sen verran voimallisesti, että pelkästään touhun katseleminen liimasi kieleni tiukasti kitalakeen.

Ylitin nopeasti 4. ja 3. Avenuen ja hiljensin vauhtia vasta päästyäni rauhalliselle 7. kadulle. Löysäsin paidankaulusta ja hymyilin leveästi. Olin käynyt ennen lounastaukoa tsekkaamassa pankkitilini saldon ATM:stä. Automaatin näyttö oli kertonut, että tililläni oli yli seitsemänkymmentätuhatta dollaria; kymmenen vuoden säästöt.

Mielestäni summa oli aivan kopsakka, ottaen huomioon Nykin elämiskustannukset. Tuopistakin piti tätä nykyä pulittaa kahdeksan taalaa tippeineen tavallisessa kulmabaarissa. Säästölinjan onnistumisessa oli auttanut eniten vakituinen parisuhde; kalliit reissut sinkkubaareihin ja Villagen klubeihin olivat aikapäiviä vaihtuneet koti-iltoihin ja muutamaaan pinttiin paikallisessa.

Ja näin olikin parempi, tuumin aukaistessani McSorley'sin oven St. Georgen ukrainalaiskirkkoa vastapäätä. Elämä Maryn kanssa oli paitsi pirun hauskaa, myös taloudellisesti järkevää.

New Yorkissa yksityisetsivänä työskentelevä Jesse Hackman on joutunut Isossa Omenassa ongelmiin, ja niinpä hänen on aika palata takaisin Suomen Ouluun. Oulussa Hackman ei tyydy pelkkiin yksityisetsivän töihin, vaan mies perustaa myös baarin. Kun paikallinen apteekkari palkkaa Hackmanin etsimään kadonnutta tytärtään, Hackman saa huomata, että myös Oulu tarjoaa hurjia rikoksia suuren maailman tyyliin.

Ari Paulow (s.1954) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti dekkareistaan. Dekkarien lisäksi Paulow on julkaissut myös nuortenkirjoja. Paulow työskenteli pitkään ravintoloitsijana kirjailijan työnsä ohella.